

ARCHIV - O LIÁ TIÄECE

Pondělí, 21. duben 2008

Před několika léty jsem etl v Neviditelném Psu v kořící rubrice moc hezké povídání jakési paní o "Nalezeninách jejich kořky". Ty nalezeniny se mi zalíbily, protože být kořkou nalezen a posléze i adoptován, to je opravdu velice krásná chvíle. Přinést si kořku z útulku je krásné a ulehčitelé, svádí to o vašem dobrém srdci. Vztít si kořku od známých, kteří jich mají náhle doma mnoho, je jistě také záslužné a taky přinese domů spoustu radosti. Když se Vám zvířátko narodí doma, je to hezké, ale ani ono, ani vy jste pro to v podstatě nic neudělali. Já ví s tím porodem spousta starostí a tak, ale poslouchejte, co chci říct. Když si vás kořka sama najde, pozná, a posléze adoptuje, je to významné. Kořky velmi dobře (a zatím nikdo neví jak) poznají, kdo je dobrý člověk a kdo je hoden výsady, se o kořku starat. Už mi dáváte za pravdu, vy, které to sečtí potkalo? Nám se to stalo jednou a nikdy na to nezapomeneme. To jsme byli v Americe chvíli, pár měsíců snad, byl podzim 1985. Já byl v práci, manželka Ani ka seděla v pokoji na zemi a etla si. Ne, že by ráda sedala na zemi, ale my v tu dobu nic jiného na sezení neměli... Najednou měla pocit, jako že se na ni někdo dívá. Lekla se - bylo to v Los Angeles a tam, když se na vás ve vašem bytě dívá někdo cizí, tak je to vášně. Dvě na patio, takový balkon v přímí, byly otevřené a v té době stála ta nejvoškvější kořka, jakou si jen umíte představit - a to je ve snu, když máte horečku ucpané nos. Kořka ji chvíli tiše pozorovala a pak zvolna odešla. Večer mi o tom Ani ka vyprávěla a kořku popsala v podstatě tím, že měla, že doufá, že už nepůjde. To znamenalo moc, protože v Äechách jsem vždycky doma měl, i v gasthofu Gruber, v Ramsau v Rakousku, kde jsme trávili první emigrační Äasy; a scházela nám. Nicméně přišel den se objevila znovu, odvětila se dál do pokoje, ale jen se rozhlédla a byla pryč. Pak už se na Ani ka nechystala. Koupila kořící konzervu a dala ji do pokoje na zem, blízko dveřím. Kořka přišla, zkontrolovala, že je to pokoj, na jídlo se podívala, ale nevzala si. Teprve, když Ani ka dala jídlo na patio, tak tam se najedla. Nedělal nám. Nebo snad - víte, připadá mi to jako lišák;ka v Malém Princí od Exupéryho - jakoby se bála dát se ohořit. Začala k nám chodit denně, dávali jsme jí jídlo pravidelně a ona o sebe postupně začala dbát. Vyžila si kořku, také se jí s pravidelným jídlem začal lesknout a pomalu se proměnila v přeměnou kořku Main Koon. Pořád se je bála - i když už k nám chodila jíst bžně, ale spala někde venku. Jednou ovšem našla přímí muselo, a přiznávám, na co jsme ekali. Konečně se nechala pohlídit, nechala se pak stále hladit a hladit, snad aby si vynahrádila dobu, po kterou byla sama. Od té doby s námi bydlela, naprosto samozřejmě se zhostila povinností domácího miláka. Později - až když jsme poznali její povahu - zjistili jsme, že to byl vešcechno jen její velice zodpovědný přímí; nechťla vstoupit do přímíbusenského svazku, než si byla jista. Naprosto stejně zodpovědně přímí ke všemu. Koupili jsme jí kořící obojek, na který byla nesmírně pyšná. Nosila hlavičku vysoko, aby všichni viděli obojek, znamení, že k někomu patří. Pečlivě vždy otáčela přímí zku dolů a zvonila jí přímí jíc. Pojmenovali jsme ji Liška - podle dlouhých chlupů na mohutném ocásku -tak jak ho Main Koon kořky mají. Strážila dům, vešce neobvyklé nám sdělovala a když jsme přímí;li z práce, povyprávěla nám, co dělala celý den. Mluvila samozřejmě kořící;tinou, ale rozuměli jsme jí dobře, skoro tak dobře, jako ona naším Äe;tině. Jen jednou jsme nemohli pochopit, co chce říct, to když nám vlezla do bytu ješkrka. Rozrušilo ji to tak, že ze sebe nemohla vypravit větu. Víte, já mám takovou teorii, podle které jsou kořky mnohem chytřejší než víme, respektive než nám dovolí vědět. Jinak by riskovaly, že budeme chtít, aby chodily do práce. Takhle je jim líp... Jednoho dne se k nám nastěhovala další kořka, "kořka pouliční". Povila rodinu, a ze čtyř kořek zbyl jen jediný kocourek. Ostatní nepřímí tři dny. Maminka kořka u nás stejně byla jen den Äi d rekonvalescenci a už byla zase někde ve své. Liška se ovšem o kocourka starala vzorně. Sama kořka mít nemohla, ale maminkovské povinnosti znala perfektně. Vychovala ho skvěle, máže na něj být hrdá. Álutá zrzavý kocourek Rézinek je stále ješkr s námi, narodil se v roce 1988. Jeho narozeniny slavíme a spolu s ním vešcechny další kořky v našem domě.

Potom bžel Äas, to už jsme bydleli v El Cajonu u San Diega, a Liška se začala před námi schovávat; ne být hlazena, nepřímí;la si sednout na klín, tak jak to měla ráda. Až jsme ji našli plačící v koupelně pod umyvadlem a nemohli ji poznat. Bžhem jediného dne zhubla, kořku stále pečlivě upravený byl najednou zakudlaný a škrpinavý. Okamžitě jsme viděli, že je zle. Popadli jsme Lišku, honem do auta a do nemocnice. Tam jí doktorka prohlédla, a výsledek byl velice smutný. Měla rakovinový nádor na ledvině, naprosto neoperovatelný. Bydleli jsme byt, nepatřil nám ani kousek země nikde okolo, pohřbít jsme ji neměli kde. Ostatně jsme byli oba takoví srabi, že ani nemohli vidět, tak jako se ona styděla před námi za svou nemoc, tak jsme se náhle i my styděli za svoji nemohoucnost, za neschopnost jí pomoci. Nechali jsme ji v nemocnici, škr;la spíkat. Takový je život, nesmíme naše miláky nechat trápit, když jim pomoci není. Miloval jsem Lišku jako žádnou kořku před prošla s námi tím nejhorším obdobím života tady. Prošla s námi Äasy, o kterých dnes říkám, že bych ji nepřímí nejhoršímu nepřímí odeslat v době, kdy se vaše obracet a začalo se nám dařím trochu líp. Nechala nám tady Rézinka, kterého sama vychovala, aby na nás dohlžel. Váším tomu, že se na nás dívá tan z kořícího nebe a váším, že tam se taky jednou sejdem.

Děkuji Lišce, tvě Michal